

Guapíssima Mei, t'estimo amb passió!

Un relat de: [llamp!](#)

Guapíssima Mei. La més sofrerta i entranyable persona del meu delirant món. Jo, que sempre he cercat completar la part femenina del meu particular món, t'he trobat a tu, i et venero com a fèmina i deïtat de la meva dissortada vida amorosa fins el moment. Si has vingut a dur-me la felicitat, et confirmo que avui sóc un home que vol arrelar en el teu desig, tal qual em sembla tu vols arrelar en el meu.

Em sento poeta i enamorat de tu.

Els petons compartits en els moments de soledat la passada vetllada no han fet sinó crear en mi un bell sentiment d'amor o enamorament, que tan de bo mai tingués fi. La subtileza del teu parlar, els teus llavis rosats, dolços, tendres, jovials i joganers confirmen el desig mutu de compartir amor i dedicació a l'altre. No és sinó en la reciprocitat de tots els sentiments mostrats i expressats sense por i amb un grat i unes carícies de tanta bellesa, que el nostre amor no pot sinó triomfar i sobreposar-se a qualsevol adversitat. Parlo des del convenciment, adust i no obstant ferm i eixut, que tan desig sents tu per mi, com jo per tu. I no hi ha força humana capaç de separar allò que un dia aquest Déu del que tant jo renego, vulgui ajuntar per seguir el camí amb el respecte i carinyo que et tinc. Ets tota una personeta de menys de 50kg. I estatura d'1,52cm., i jo sóc un homenot de 1,86cm. d'alt i 96kg. de pes, no obstant, em veig un igual a tu en termes de persona humana.

Ets senzilla, ufanosa i una persona digna de confiança. Generosa a més no poguer. Generosa en extrem. Donaries el que no tens, conforme poguessis fer la gent del teu entorn un xic més feliç. Mei, si la mare Teresa de Calcuta deia quelcom com "no permetis que la gent s'allunyi de tu, sense haver fet que sigui millor persona", doncs tu ho aconsegueixes amb mi: em fas millor persona. I, això no té preu, ni té possible demagògica interpretació. Ets tal qual l'amor que desprens, i t'ho vull fer notori, abans no sigui massa tard, i la meva ansietat per acabar aquest text i enviar-te'l, pugui ser cap impediment. Mei, no quebo dins meu de l'orgull immens que sento en comptar amb la teva estima. No trobo gaires paraules, ni expressions que siguin adients a l'immens sentiment de joia i exultació que em transmetes quan em parles, m'escrives o interactuem i percebo en tu un gran apreci de la meva humil persona.

Jo, que tot el que vull és no sentir-me més sol del que m'he sentit en els darrers anys, havent de fer front a nombrosíssims problemes: de caire associatiu, familiar, però també personals i privats, no vull sinó tornar a somiar i arrencar el vol al teu costat. És per molt patiment autoinfringit, per molta incomprensió lacerada, per molta ignorància desfermada, que joestic avui a Vilafranca per saber de tu i els teus éssers estimats. Per saber de la teva sort, i dels teus malestares i maldecaps, de la teva inquietud i de les teves insidioses preocupacions, que són i seran, sens dubte, les meves també. No sé com transmetre't el meu sentiment d'home estimat i valorat en la seva justa mesura. No sé com transmetre't el meu agraïment més profund a la teva inefable, però tremenda Àurea que t'envolta. Ets la personeta més important de la meva vida. I si aquest incipient amor ha de caminar vers la consolidació de la parella, em tindràs fidel fins la mort i més enllà, perquè no aspiro a més, sinó transcendir l'ordinària consciència de saber-nos fills d'un Déu amb diversitat psicosocial, que malda per sobreviure en aquesta selva que anomenem vida, en aquests nostres dies de la Covid-19.

Mei, ets immensa, gran entre les grans, amorosa on pugui haver-hi amor. No puc sinó reverenciar aquest amor per la resta dels dies que queden per venir, perquè no hi cap més veritat que la que uneix aquestes dues persones, que som nosaltres, vers els confins d'un món inexplorat i ple de perills, però que sabrem enfrontar amb saber fer i molta honestedat en els plantejaments i el seguiment de la nostra futurible trajectòria. No sé si em desfaig prou en elogis vers aquesta relació que veig amb tans bons ulls, o rendir-me davant l'evidència que no hi ha res escrit, i que cal reescriure i reinterpretar totes les nostres vides per donar-les-hi el seu significat real. Clar, que què és la realitat? La realitat, vaig escriure una vegada, no és sinó "el deliri de molts". I si he començat parlant de deliris i acabo igual, jo ho deixaria aquí. T'Estimo Tant! T'Estimo Amb Passió! Petons i Abraçades!